

Pohádky pro štěňátka

ze Šťastné smečky

Blanka Valdecká

pointa

Pohádky pro štěňátka ze Šťastné smečky

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

pointa

Blanka Valdecká

Pohádky pro štěňátka ze Šťastné smečky – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Pohádky pro štěňátka ze *Šťastné smečky*

Blanka Valdecká

Pointa, 2026

pointa

Jak to celé vzniklo

Naše chovatelská stanice krátkosrstých kolií se jmenuje Šťastná smečka. Vznikla ve chvíli, kdy ke mně přišla první fenka Daisy (Feidra Bohemia Elenor), která pro mě byla splněným snem. Krátkosrsté kolie jsou naprosto úžasná psí stvoření. Mají skvělou povahu – jsou přátelské, chytré, jemné a rády se učí. Jsou to báječní parťáci pro každou aktivitu.

Ještě než se Daisy narodila štěňátka, věděla jsem, že si jedno nechám. Protože co je lepší než mít kolii? Mít dvě kolie. A tak jsme do smečky přivítali Andělku a pak i její dceru Divošku. (Protože mít tři je prostě ještě lepší.)

Štěňátka jsme odchovávali s láskou a péčí ve dne v noci. Bavilo mě sledovat, jak rostou a každý den se mění, dokud nenastal čas jejich odchodu k novým rodinám. Chtěla jsem jim na cestu do nových domovů dát něco víc než jen hračky, obojky, vodítka, deky a další věci, které jsem pro ně připravila. Proto jsem každému štěňátku napsala pohádku.

Pohádky se jmenují po jednotlivých štěňátkách a na konci každé najdete fotku toho, pro které byla napsána. Napadlo mě to ale až u druhého vrhu (B). Pro štěňátka z prvního vrhu (A) jsem tedy dopsala pohádku společnou. Stejně jako každé psí miminko i každá z pohádek je trochu jiná, inspirovaná zčásti i jejich povahami.

Doufám, že se vám budou líbit.

Obsah

Pohádka o dětech a pokladu 9
Pohádka o zatoulaném Bimovi 16
Pohádka o kouzelníkovi Bajajovi 20
Pohádka o krasojezdkyni Bibi 26
Pohádka o statečné Barunce 33
Pohádka o šikovném Budulínkovi 39
Pohádka o víle Brusince 44
Pohádka o malé víle Cecilce 48
Pohádka o pekaři Cukříkovi 53
Pohádka o pracovité Cácorce 57
Pohádka o princezně Cesmínce 61
Pohádka o princích Cvrčkovi a Cvalíkovi 65
Pohádka o rytíři Centíkovi 71
Pohádka o mladém vodníkovi Cípovi 78
Pohádka o čertíkovi Diblíkovi 83
Pohádka o kobylce Divošce 90
Pohádka o princezně Dobrůtce ze Sladkého království 95
Pohádka o prolhané princezně Domněnce 99
Pohádka o moudrém Elementovi 104
Pohádka o zámečnickém synkovi Expertovi 108
Pohádka o hvězdičce Energii 113
Pohádka o králi Elfovi 117
Pohádka o šamance Empatii 121
Pohádka o voňavkářce Esenci 126

Poděkování 133

Pohádka o dětech a pokladu

Žila byla jedna krásná rodina, kde měli sedm dětí. Nejstarší byl Albrecht, kterému všichni říkali Brechťa. Andělka byla druhorozená, Alfonz a Arnošt se narodili rok a půl po ní. Pak přišla na svět Amálka. Ámos a Adélka byla dvojčátka, která spatřila světlo světa jako poslední.

Oba rodiče byli hrnčíři. Maminka vyráběla hrníčky, talíře, mísy, vázy i květináče. Tatínek se staral o jejich vypalování v peci. Pak na ně spolu malovali krásné motivy různých květin, ptáčků a dalších zvířátek.

Ve městě se zrovna konal velký trh a rodiče se tam chystali. Všechno pečlivě připravili. Naskládali nádobí do beden vystlaných slámou, aby se nerozbilo, naložili ho na vůz a rozjeli se k městu. Děti naposledy slíbily, že budou hodné, a mávaly rodičům tak dlouho, dokud vůz nezmizel za zatáčkou v lese.

Tak, a teď měly celou chaloupku pro sebe. Ještě před odjezdem jim maminka s tatínkem rozdělili úkoly, co kdo má udělat, než si budou moci jít hrát. Brechťa šel sekat dříví, Andělka postavila na polívku a poslala Amálku s Adélkou pro zeleninu na zahrádku. Alfonz s Arnoštem měli zametat dvůr a Ámos měl rovnat nasekané dřevo do dřevníku. Chvilku to vypadalo, že práce bude brzy hotová. Ale bylo to opravdu jen chvilku.

Alfonz s Arnoštem se pustili do zametání, ale pak si začali hrát na rytíře a šermovali košťaty jako meči. Ostatní se hrou nechali strhnout. Každý popadl do ruky, co měl nejblíž,

a začal taky šermovat. Brechťa je sice napomenul, ale zábava už byla tak rozjetá, že netrvalo dlouho a přidal se taky.

Najednou jim dvůr byl malý. Vlítli do světnice, porazili židle u stolu, shodili hrnec z kamen, ale vůbec si toho nevšímali. Amálka s Adélkou po ostatních házely čerstvě sklizenou mrkev a cibuli. A všichni se hlasitě smáli a vřískali.

Ze světnice se přehnali do dílny. Šermovali mezi policemi s nádobím připraveným na vypálení. Běhali kolem stolu s hrníčky, kterým ještě chybělo ozdobné malování. A pak se to stalo. Andělka chtěla trefit Ámose petrželí, ale ten se jí obratně vyhnul. Přitom ale strčil do Arnošta a ten se, aby nespadl na zem, chytil stolu s hrníčky a celý ho na sebe překlopil. Alfonz o něj zakopl a spadl přímo na police s nádobím připraveným na vypálení. Ozval se rachot rozbíjeného nádobí a padajících regálů.

Až to děti probralo. Všichni zůstali najednou stát a dívali se na tu spoušť. To byl ale malér! Všechno bylo zničené, nádobí i nábytek. Na dvoře byl také veliký nepořádek. Dříví všude poházené, sláma rozmetaná až do předsíně, hrnec rozbitý na podlaze ve světnici – a mezi tím se válela mrkev a cibule. Jako by se tudy přehnalo tornádo.

Co teď? To vypadalo na pořádný výprask. Ale horší bylo, že zničili vše, co by mohli rodiče na trhu prodat. Bylo to celé jejich živobytí! Sourozenci si sedli do kroužku na zem a hrozně se styděli, co to provedli. Museli vymyslet plán, jak všechno napravit. Uklidit by zvládli, ale jak nahradit škodu, kterou způsobili?

Amálka si vzpomněla, že jim teta vyprávěla o pokladu v jeskyni pod Zelenou horou. Kdyby ten poklad našli, rodiče by jim určitě odpustili. Ještě ho ale nikdy nikdo neobjevil,

i když se o to mnozí snažili. Podle legendy ho prý střeží Pán jeskyně. Pokud se ale vydají poklad hledat, nebudou na to mít moc času. Rodiče nebudou pryč tak dlouho.

Rozhodli se, že vyrazí hned. Uklidit můžou, až se vrátí. Děvčata šla sbalit jídlo na cestu, kluci zatím připravili lucerny. Zavřeli za sebou branku a vyrazili k Zelené hoře.

Nebyla daleko, ještě před polednem došli k jeskyni. Uvnitř bylo chladněji než venku na sluníčku. Chvilku bylo ještě vidět, ale čím dál postupovali, tím více se stmívalo. Za chvíli kluci

rozsvítili lampy, aby vůbec viděli na cestu. Jeskyně byla nádherná, plná krápníků, ze kterých kapala voda. Vedla pořád hlouběji a větvila se do různých chodeb. Za jedním převisem vyplašili hejno netopýrů. Museli se sehnout, aby jim mohli proletět nad hlavami. Jen jeden malinký netopýrek neodletěl a zvědavě si je prohlížel. Šli dál, ale od té doby je sledovala dvě malá zvědavá očka.

Sourozenci už byli unavení, a tak si na chvíli sedli, aby si odpočinuli a něco malého snědli. Přemýšleli, kterým směrem se vydat a kde podle té legendy má poklad být. Amálka se rozhlédla a uviděla malého netopýra, jak je pozoruje zpoza kamenu. Vzala kousek sýra a netopýrkovi ho nabídla. Ten nejdříve poodletěl, ale když Amálka trošku couvla, zase se přiblížil. Očichal sýr a s chutí se do něj pustil. Amálka z toho měla radost. Ulomila další malinký kousíček a položila ho na kámen. Netopýrek tentokrát zůstal na místě a zvědavě se díval na Amálku a na sýr. Osmělil se a za chvilku si bral pochoutku rovnou z Amálčiny ruky. Moc se jí líbil a začala mu říkat Prtimír.

Když si dost odpočinuli, vydali se dál do jeskyně. A malý Prtimír letěl s nimi. Najednou před sebou uviděli světlo. Bylo to zvláštní, protože byli už hluboko pod zemí. Vešli do prostoru, kde se stěny jeskyně třpytily a tak zvláštně zářily, že se jejich světlo odráželo od hladiny malého jezírka. Zhasli lampy a užasle se dívali kolem. A když se otočili zpátky k jezírku, stál tam. Celý v bílém, přes ramena zdobený plášť a v ruce dlouhou hůl. Byl to Pán jeskyně! Děti pozdravily, sklopily hlavy a poklekly před ním.

Pán jeskyně se na ně chvíli díval a pak promluvil: „Přišli jste si pro poklad. Sleduji vás od té chvíle, kdy jste vešli do jeskyně.“ Děti jen přikývly, nevzmohly se na slovo.

„Vstaňte a podívejte se mi do očí," přikázal jim. „Už mnozí se pokoušeli poklad získat, a odcházeli s prázdnou. Poklad se ukáže jen tomu, kdo má čisté úmysly a pravdivě odpoví na mé otázky. Stačí jen jedna malá lež a půjdete domů s prázdnou. Jste připraveni na zkoušku?"

Všichni jednohlasně odpověděli: „Ano."

„Dobrá tedy. Řekněte mi, proč po pokladu toužíte," vyzval je Pán jeskyně.

Brechťa – jako nejstarší – začal vyprávět, co doma provedli a jak by chtěli rodičům vynahradit škodu, kterou způsobili. Pak jeden po druhém vyjmenovali, co měli udělat, ale místo toho zlobili. Jejich odpovědi byly upřímné. Přiznali se ke všem lumpárnám, které napáchali. Pán jeskyně se na ně nedíval už tak přísně, dokonce mu chvilkami cukaly koutky, když líčili, jak moc se do hry zabrali a co všechno natropili. A když Andělka předváděla, jak chtěla trefit Ámose petrželí, nahlas se rozesmál.

„A kdopak ti to, Amálko, sedí na rameni?" zeptal se nakonec vlídně Pán jeskyně.

„To je můj kamarád, říkám mu Prtimír," odpovědělo děvčátko. Znovu se všichni rozesmáli. Když Amálka dovyprávěla, jak si Prtimíra ochočila pomocí sýra, uvědomili si, že mají zase hlad. Andělka rozvázala uzlík a nabídla buchtu nejdříve Pánovi jeskyně, pak ostatním a samozřejmě také Prtimírovi.

„Tak to si nechám líbit," usmál se Pán jeskyně. „Takovou dobrotu jsem neměl asi sto let." Na chvíli se odmlčel a pak slavnostně dodal:

„A protože jste mi upřímně všechno pověděli a ještě mě pohostili, můžete si poklad odnést."

Třikrát poklepal holí na stěnu jeskyně. Ta se rozestoupila – a za ní se užaslým dětem zjevila truhla s pokladem. Tak proto nikdy nikdo poklad nenašel!

Děti nejdříve nemohly uvěřit svým očím. První se vzpamatoval Arnošt a nahlas poděkoval. Ostatní se přidali a také jeden přes druhého děkovali. Pak teprve se vydali k truhle.

Nastal čas vrátit se domů. Děti se rozloučily s Pánem jeskyně a znovu mu od srdce poděkovaly. Brechťa s Alfonzem popadli truhlu každý z jedné strany. Když světlo začalo slábnout, Arnošt s Ámosem rozsvítili lucerny, aby viděli na cestu. Ale protože jeskyně byla rozvětvená do mnoha odboček, najednou nevěděli, jestli mají zahnout doprava, nebo doleva. Chvíli stáli a dohadovali se, kterým směrem jít, když tu povětřím zaševelila malá křidélka Prtimíra. Vyletěl jim nad hlavy a zastavil se ve vzduchu u jedné chodby, jako by čekal, až půjdou za ním. V ten moment byli všichni rádi, že mají takového kamaráda, a vydali se za Prtimírem. To bylo jejich štěstí, protože jinak by se v podzemí mohli snadno navždycky ztratit.

Netopýrek je neomylně dovedl až k východu z jeskyně. Tam se na chvíli zastavili, Prtimírovi poděkovali a nechali mu ještě kousek sýra na rozloučenou. S radostí a dobrou náladou se vydali k domovu.

Mezitím se rodiče vrátili z města. Protože jejich nádobí bylo opravdu moc hezké, podařilo se jim všechno rychle prodat. Jak se ale polekali, když uviděli doma tu spoušť! Volali na děti, hledali je úplně všude, ale nikde po nich nebylo vidu ani slechu. Všude panovalo nezvyklé ticho. Maminka se dala do pláče. Tatínek ji držel kolem ramen a také měl v očích slzy. Oba si vyčítali, že děti nechali doma samotné.